KIS MUZSIKUSOK NAGY SIKERE

Országos versenyen első helyezést ért el a szegedi Ságvári gyakorló általános iskola úttörő vonószenekara

A Ságvári Endre Egyetemi Gyakorló Általános Iskola úttörőzenekaráról sok dicsérő szót elmondtak a beavatottak, a hozzáértők itt, Szegeden. Kiss Mária tanárnő vezetésével négy évvel ezelőtt alakult meg ez a zenekar, s az elmúlt négy év alatt jól összeszokott, a magas színvonalán tökéletes kis együttessé fejlődött.

Akkor bizonyosodott ez be, amikor a 12 tagú vonószenekar

a Felszabadulási Kulturális Szemle

keretében rendezett országos úttörő kulturális verseny városi elődöntője után júniusban az újszegedi Ady-kollégiumban rendezett »regöstáborban« imponáló fölénnyel megnyerte a megyei középdöntőt is.

Annak a sikernek az emlékét egy szép ezüstérem és egy díszes oklevél őrzi. Az első helyezettek aztán júniusban kéthetes csillebérci táborozáson vettek részt. Ott voltak a színjátszók, a szavalók, énekesek, tánccsoportok, énekkarok és zenekarok az ország minden részéből, s a zenekarok között természetesen a 12 tagú szegedi úttörő vonószenekar is.

Itt, a táborozáson bonyolították le az országos döntő nagy erőpróbát jelentő versenyeit.

— Hét zenekar indult a zenekarok versenyében — emlékezik vissza Kiss Mária tanárnő jóleső érzéssel.

A hét zenekar közül

ismét mi lettünk az elsők, mégpedig imponáló fölénnyel. Sokan gratuláltak akkor nekünk, s ezek a gratulációk nemcsak a zenekarnak és nekem szóltak, hanem az iskolának és a városnak is. Mert a gyerekek arra voltak talán a legbüszkébbek, hogy nem hoztak szégyent Szeged nevére.

Az országos döntőn egyébként nemcsak a zenekar vett részt, hanem a szavalók egyéni versenyén Földeák Sándor, az iskola nyolcadikosztályos tanulója, aki második helyezést ért el és ezüstérmet nyert. A zenekar viszont az aranyérem mellett kapott még egy kitüntető, díszes oklevelet, s aminek legalább ennyire örültek:

szerepeltek a rádióban.

— Július 23-án sugározta egy gyermekadásban a rádió a zenekar előadásában felvett praeklasszikus darabokat is — teszi még hozzá az elmondottakhoz Kiss Mária. — De nemcak a rádióban szerepeltünk, hanem részt vettünk a budapesti tisztiklubban tartott hangversenyen is, ahol szintén nagy sikert aratott a szegedi zenekar.

Szép és figyelemre méltó a Ságvári gyakorló általános iskola úttörő vonószenekarának ez a sikersorozata. A kis muzsikusok megérdemlik a velük való törődést, a gondoskodást. Most ugyan a végzett nyolcadik osztályosok kiesése miatt utánpótlás-hiánnyal küzdenek, de reméljük, hogy ezt a gondot-akadályt is mielőbb legyőzik majd. S az eddig elért sikereik is erről biztosítanak bennünket.

P. L.

Lengyel és jugoszláv vendégek szerkesztőségünkben

Tegnap délután lengyel és jugoszláv vendégeket fogadott a Dél-Magyarország szerkesztő bizottsága. Felkereste lapunkat baráti látogatásra *Edmund Taszer*, a lengyel szejm tagja, a poznani Lengyel—Magyar Baráti Társaság elnöke, *Viatz Maria*, a társulat vezetőségi tagja, *Andrzej Napiczala*, a lengyel rádió munkatársa, mgr. *Jan Sobolewski*, a varsói Tudományegyetem magyar tanszékének adjunktusa és *Hamza Humo* jugoszláv állami díjas író.

Német íróvendégek Szegeden

A városi tanács és a Tiszatáj szerkesztősége vendégeiként Szegeden tartózkodnak dr. Lothar *Kempe* és Ulrich *Pohle* drezdai német írók. Itt-tartózkodásuk során megtekintették a Szegedi Szabadtéri Játékokon a Jeanne d'Arc egyik előadását. Mindketten nagy elismeréssel szóltak a Szegedi Szabadtéri Játékokról

Dr. Lothar Kempe ismert német útirajzíró és Ulrich Pohle költő tiszteletére ma este 7 órakor baráti találkozót rendez a szegedi írók és újságírók körében az Ujságíró Klub vezetősége.

Egy bérház problémái

Hathatós intézkedést az Attila u. 8. sz. ház ügyében

Az Attila utca 8. számú ház lakói panaszukkal felkeresték már a tanácsot, az Ingatlankezelő, a Köztisztasági és a Talajerőgazdálkodási Vállalatot. E helyeken mindenütt elismerték, hogy a lakók kérése jogos, csupán a segítség késett.

Ez a ház igen elhanyagolt. Rosszak vezetékei, szinte hihetetlen, hogy a Belváros közepén a WC-t használat után a kívül elhelyezett vödörből, vizesedényből kell leönteni. Egyébként is az egész szennyvízelvezető csatorna igen elhanyagolt. A házban egyszerre csak egyetlen WC használható, ellenkező esetben kellemetlen meglepetés érheti az embert. Ezért kérték a lakók átalakítását.

Az elavult berendezésen kívül még egy tényező sietteti a kérés teljesítését. A ház nincs bekötve a város szennyvízhálózatába, hanem emésztőgödörben gyűlik össze itt a szennyvíz. Ezt a Talajerőgazdálkodási Vállalat az előírásnak megfelelően időközönként kitisztította. Legutóbb 1954-ben.

A Talajerőgazdálkodási Vállalat munkásai ugyan minden héten megjelennek a házban, de nem tudják kiüríteni az emésztőgödröt. Korábban a szomszédos ház udvarán keresztül hordták ki a gödör tartalmát, de a házigazda ezt nem engedi meg. A háznak pedig nincs szabad kijárata, az Attila utcáról 26 lépcsőn le és fel kell menni, míg az udvarba jut az ember.

Az itt urakodó állapotok pedig tűrhetetlenek. Főként egészségügyi szempontból súlyosan kifogásolhatók, mert egy-egy esőzés alkalmával az emésztőgödörben felgyülemlett szennyvíz elárasztja az udvart, s kibírhatatlan bűz terjeng a környéken. Mielőbb rendet kellene itt teremteni. A megoldásnak több módja van, vagy — úgy, mint eddig — a szomszédos udvaron keresztül vezetik ki a szennyvizet, vagy kinyitják a ház eredeti szabad kijáratát, ahol jelenleg a Szegedi Kiskereskedelmi Vállalat raktára van.

— **Több mint egymillió forint** rendkívüli, kétszázezer forint születési és házassági segélyt osztottak ki az arra érdemes dolgozóknak a tavalyi vasutasnap óta a szegedi vasútigazgatóság területén. A kifizetett családi pótlék összege meghaladta a 11 millió forintot. Ezerszázan jutalomüdültetésben, 450 dolgozó és hozzátartozó gyógyüdültetésben részesült. Hatszáz vasutas kapott a múlt év augusztusa óta „Kiváló dolgozó" oklevelet vagy jelvényt, és ezekkel együtt mintegy 350 ezer forint jutalmat.

Megjelent a Tiszatáj augusztusi száma

Alkotmányunk évfordulójára *Antalffy* György tollából vezércikket közöl a lap »A nép alkotmánya és tanácsai« címmel. *Kiss* Lajos a nemrégen elhunyt szegedi nyelvész professzorról, Mészöly Gedeonról ír meleghangú megemlékezést. A lap szép prózai anyagát *Siklós* János »A pettyes ernyő alatt«, *Újvári* Károly »A kamasz« és *Nagy* Sándor »Vőfélyek« című novellája képviseli. Verset közöl a lap *Borbély* Gábortól, *Gál* Sándortól, *Lődi* Ferenctől, *Papp* Lajostól és *Simai* Mihálytól. A Szegedi Szabadtéri Játékok Hunyadi László és Csinom Palkó előadásairól gazdag képanyagot közöl az új szám, valamint »*A munkások és a szabadtéri*« címmel érdekes visszaemlékezést a *Szegedi Általános Munkás Dalegylet* szerepléséről a szabadtéri játékokon az 1930-as évekből. A könyvkritikai rovat méltatja *Horváth* Sándor, *Erdős* László és *Werner* Reinowski új regényét, valamint »*Előhang az új színházi évadhoz*« címmel szól a lap a Szegedi Nemzeti Színház és a szegedi írók kapcsolata javításának fontosságáról.

Szovjet cipőújdonságok

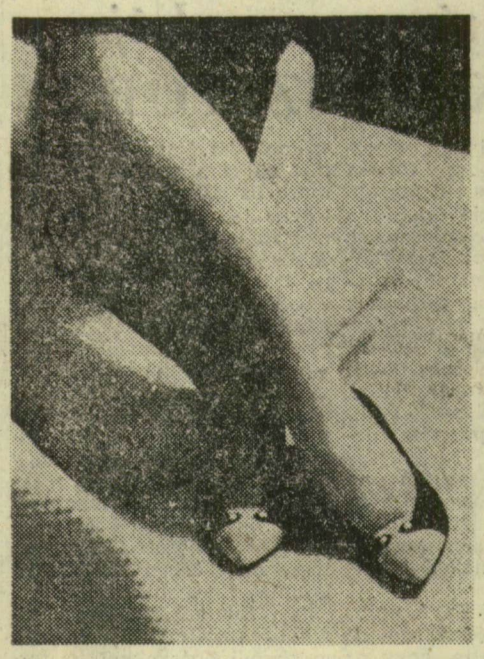

Szép a fehér betétes fekete szarvasbőr esti cipő

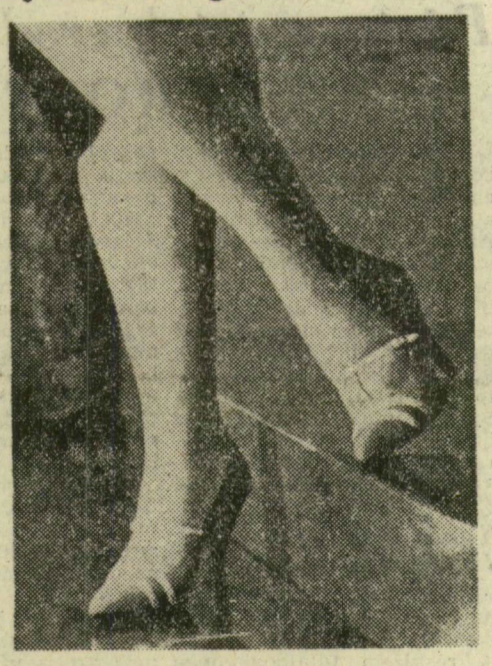

Magassarkú, fehér sevróbetétes, kék szarvasbőrcipő. Moszkvai divatújdonság.

Dér Endre:

ASSZONYSORS

(13)

Egyelőre Bori és Vali egymásközt vitatkoztak, hogy Borinak nem való fekete ruhában mennie Karcsihoz, különben sem áll jól neki a fekete szín és kalapot okvetlenül vegyen, és a tűsarok helyett járjon lapos cipőben — szerinte csak annak való a tűsarok, aki megfelelő tartással tud benne járni. Megmutatta, hogy hogyan kell járni tűsarokban, és hogyan kell menni a lapos cipőben. Azonkívül okvetlenül fesse az arcát is Bori, és már nekikezdett kisminkelni. Valóban jól állt Borinak, hogy színt kapott az arca. Közben Valika fölvértezte Borit kellő öntudattal is. Borinak nemcsak szabad, de kötelessége is meglátogatni Karcsit.

— Ha csak azt venném figyelembe, hogy a férjed — mondta Valika —, az még nem jelentene semmit.

— De gyerekem is van tőle — szólalt meg Bori.

— Most nem arról beszélek. Szerintem a gyerek nem tart össze egy házasságot sem. A gyerekre ne hivatkozz. De szereted, nem? Igenis meg kell tudnod, hányadán álltok. Azt is meg kell mondanod, hogy te visszavárod, és megbocsátasz neki. A szerelem sokmindenre képes.

Nagyon kínos volt hallgatnom ezt a tanácskozást. hisz mégiscsak volt valami közöm valamikor Valikához. akit először azért szerettem, mert olyan értelmesen és szépen meg tudta magyarázni, hogy én mért szeretem őt. ő mért kedvel engem satöbbi, azután meg azért nem szerettem, mert azt igyekezett nekem megmagyarázni, hogy mi miért is hidegültünk el. Groteszk és kínos volt a közelében lennem.

— Azt hiszem, itt rám nincs semmi szükség — mondtam.

— Maradjon, Bernáth elvtárs — könyörgött Bori. — Ugy állapodtunk meg Valikával, hogy magával megyek be a férjemhez. Tudja... már nem bírnék el több arculcsapást és ha elküldene, én öngyilkos lennék.

Sírni kezdett, de Valika rászólt.

— Hagyd ezt a gyerekséget. Ha elküldene. meglehet róla a véleményed. Akkor tudnád legalább, hogy nem szeret.

Dehát meg is mondta nemegyszer, hogy nem szeret, azt is mondta, hogy sohasem szeretett, és azt mondja, én beteges ember vagyok, aki ezt nem tudja megérteni és aki ezen nem tudja magát túltenni. Most már higgye el, Bernáth elvtárs, csakis a gyerek kedvéért jöttem el. Nekem ő volt az első és az utolsó férfi az életemben és jogom van a fiamnak visszakövetelni az apját.

Valikának nem tetszett ez a zavaros filozófia. látszott az arcán, hogy megveti Borit, amiért az nem a szerelemre hivatkozik, de abban aztán megegyeztek mind a ketten, hogy semmi feltűnést nem szabad Borinak elkövetnie, és nyugodtan megkérdezheti Théktől, hogy hogyan áll a »kisebbik feleségével«.

Bori aztán fölvette Valika legújabb divatú csau színű kosztümjét, kis kerek kalapját és elindultunk hármasban Karcsit meglátogatni. Tudtam, hogy fura dolog Borival mennem, dehát az az asszony bennem látta a menedékét. Valikának is könyörgött Bori, hogy ne hagyja el, de Valika könyörtelen volt, őneki próbája van. Majd este. Bori hazautazása előtt beszélni fog még vele. Felőlem is érdeklődött, de csakhamar idegesíteni kezdtem őt. mivel nem tudtam semmi fordulatosat mondani.

Vali a kórház előtt elsőnek ugrott le a villamosról.

— Tehát jogod van elmenni hozzá és kötelességtek tisztázni kettőtök dolgát! figyelmeztette Borit. — Az a legfontosabb, hogy az álláspontodból ne engedj. Légy határozott.

Bementünk. Emilia furcsa arccal jött felénk. Mióta ismerem, először láttam tétovázónak.

— Érthetetlen... érthetetlen — ismételte. — Thék Kőszegre szökött valami fruskával... Most akartam operálni. Teljesen rendbehoztam volna!

Bori kikelt magából, egyre azt hajtogatta, hogy Erzsike teljesen elvadította, elzüllesztette Karcsit. Mert Karcsi nem ilyen volt azelőtt. Aztán egyszerre csak azt kezdte hajtogatni: biztosra veszi, hogy Kőszeg után Karcsi visszatalál hozzá. Nem is teketóriázott tovább, vonatra ült és Szegedre utazott.

Borinál elintéződött valahogy a dolog, de vajon, mit csinál Erzsike?! Talán még nem is tudja ezt az őrültséget — vetődött fel bennem... Bár két nap óta megtudhatta már. Persze, Emilia biztosan értesítette, hisz az is valószínű, hogy Erzsike, amennyire gondos, már érdeklődött Karcsi hogyléte felől...

A szabadságom már a vége felé jár, de elhatároztam, hogy Erzsikét nem hagyom.

Karcsihoz kedves baráti emlékek fűztek, eddig úgy tudtam, egy az elvünk, a hitünk, és mindketten hasznos tagjai szerettünk volna lenni ennek a mi társadalmunknak. De úgy látszik, én Karcsinak mégsem voltam jó barátja. Soha nem bíráltam keményen, nem tudtam belőle erősebb embert faragni, becsületesebbet, jobbat, azt hittem, Karcsinak lesz ereje kivetni magából a salakot s felül tud emelkedni egykori vagánykorán. Ha meg-megbotlott, mindig találtam rá mentséget, ha nőügyekben nem volt szilárd, nem tulajdonítottam jelentőséget neki... Vagy valóban menthetetlen lenne Károly? Ki tud erre választ adni? Másképp kellett volna... Most már a lényeg, hogy Erzsikét nem hagyhatom. Ha Erzsikét határozottan és kellő időben figyelmeztetem, talán el sem kezdődik... Kutya kötelességem jóvátenni a barátom galádságát és megmentenem Erzsikét.

Mindenekelőtt hazasiettem. A házmesteri lakást zárva találtam. Mindenki elment hazulról, csak egy tizennégyéves fiú teljesitett felvonószolgálatot. Bekopogtam Kovácsékhoz, akikről tudtam, hogy szeretik Erzsikét, becsöngettem Emilia lakásába, semmi eredmény. Erzsikéék lakása viszont tárva-nyitva, a két kislány telerakott ládák tetején ül.

— Ebben a ládában van az üvegedény, meg a nippek — újságolja Évi, majd a másik ládára mutat, amelyen Ica ül:

— Abban meg Karcsi bácsi képei. Mi is segítettünk anyukának, és ha a kis Ildikó meggyógyul, anyuka megkéri Karcsi bácsit, hogy fesse le őt is. Itt én vagyok, ezen a képen, ni, ugye milyen szép? Az Icát nem festi le Karcsi bácsi, mert ő azt mondta egyszer Karcsi bácsira, hogy nem szereti.

— És mi ez a csomagolás? — kérdeztem.

— Hát nem tetszik tudni? A házból egész nagy csomó bácsi meg néni elment anyukámmal a lakáshivatalba — és kaptunk ideiglenes lakásktutalást. Ma költözünk. Nagy szoba, nagy konyhát kapunk, még kert is lesz a ház előtt, meg fürdőszoba is, a wc meg bent lesz a fürdőszobában és azt mondta anyukám, ha jók leszünk, egy ekkora babát is kapunk.

— És Karcsi bácsi hol van?

— Hát a kórházban. Az Emilka néni máma operálja, és ha kijön, akkor lépcsőt se kell járnia, csak az udvarról be kell jönni az előszobába. És azt mondta anyukám, hogy vesz majd nekünk kisnyulakat, én fogom etetni, meg kiscsirkéket, azt meg Ica eteti, mert sok kiscsirkét vesz, és ha Ildikó meggyógyul, akkor majd Icának fog segíteni.

(Folyt. köv.)